

bevilling, har det kun handlet i Fortsættelse af, hvad Ministeriet Reedtz-Thott, hvori den højtærede Konseilspræsident sad som Minister, havde anvist det at gøre. Der er i denne Forbindelse kun at erindre det højtærede Ministerium om, at det nu ikke som den Gang er Forligspartierne, der herske i Rigsdagen; det burde det højtærede Ministerium have erindret ved denne Lejlighed. Jeg ser ikke rettere, end at det, der passerede den Gang, var et For tilfælde for det, hvorefter vi diskuterede i Gaar; og typisk for Stillingen i det hele er den Stilling, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinesen) indtager. Jeg lagde Mærke til i Gaar, at han angaaende Forsvarsvæsenets Ordning udtalte følgende: „Jeg beklager og beklager meget alvorligt, at der ikke har været en saadan Forhandlingsevne hos de forskellige Afdelinger af Lovgivningsmagten, at man har kunnet ordne disse Spørgsmaal paa en saadan Maade, at dette Maal kunde være naaet. Jeg anklager langt fra alene dette Tings Flertal i denne Henseende. Jeg vil lige saa fuldt rette min Anklage mod andre Sider o. s. v.“ Dette lød jo overordentlig forligsvenligt og forsonligt, men det turde dog være rigtigt her overfor at minde om en tidligere Udtalelse af det ærede Medlem, en Udtalelse, der findes i Folketingstidenden for 1892—93, Spalte 1484 og 1485, og som fremkom under Behandlingen af den Hærlov, som udgjorde en væsentlig Del af Forliget. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds fremhævede der sin Tilslutning til de provisoriske Fæstningsforanstaltninger, idet han udtalte: „Jeg vedkender mig, altsaa, at saa snart der var Tale om under de politiske Forhold i Firserne for Alvor at begynde paa at føre Befæstningsanlægene igennem, har jeg støttet Regeringen efter Evne, for at dette kunde blive muligt.“ Det er nok værd at sammenholde denne Udtalelse med den i Gaar udtalte oprigtige Beklagelse af, at der ikke har været den fornødne Samdrægtighed. Det ærede Medlem siger saa videre: „Jeg er glad ved, at vi ere naaede saa langt frem i den Henseende, som vi ere. Jeg tror i Modsætning til saa mange andre, at det er en Lykke for Landet, at vi ere naaede dertil netop under disse Forhold, da jeg er bange for, at det ellers ikke vilde være naaet.“ Det forekommer mig, at især denne sidste Udtalelse karakteriserer Værdien af det ærede Medlems Beklagelse i Gaar over, at der ikke var den ønskelige Samdrægtighed med Hensyn til Forsvarsvæsenets Ordning, og hans Ud-

talelse om, at han ikke vilde rette sin Anklage særlig mod een Side men ogsaa mod andre Sider. Naar vi sammenholde det med de tidligere Udtalelser, navnlig den sidste, jeg her har citeret, forekommer det mig, at vi have det ærede Medlems Forligsstandpunkt tydelig markeret. Og den Omstændighed, at det ærede Medlem ved Slutningsdebatten i Gaar og Afstemningen efter den fulgte Ministeriet, medens den anden Part af Forliget stemte imod det, vidner ogsaa om Holdbarheden af det, man kalder den „store Bedrift“ af 1ste April 1894. Det er de Udtalelser, jeg har ønsket at fremføre ved denne Lejlighed, idet jeg har fundet det rigtigt, at der dog blev mindet om, hvad Forliget, hvad dets Væsen og Karakter er, og hvorledes de Parter, som have sluttet det, forstaa at opfatte det. Det er næppe ganske overflødigt, at det bliver stillet i sin rette Belysning netop i den givne Situation.

Busk: Naar jeg har bedt om Ordet, er det ikke i mindste Maade for at komme ind paa storpolitiske Betragtninger. Vi hørte jo i Gaar, at vor Ordfører motiverede det Standpunkt, som vi indtage, og de Udtalelser, som den ærede sidste Tale fremkom med, er jeg enig med ham i, men jeg finder ingen Anledning til at komme dybere ind derpaa. Jeg antager, at de, som have troet paa, at de moderate havde rammet en Pæl igennem Provisorierne, og paa, at det ærede Medlem for Møen (Bøjsen) virkelig havde begaaet en Bedrift til Gavn for Demokratiet den 1ste April 1894, nu maa være blevne fuldstændig kurerede. For saa vidt tror jeg, at man kan være meget glad ved, hvad der er sket, hvis man kun ser det i den Belysning, men det skal jeg som sagt ikke komme ind paa. Naar jeg har bedt om Ordet, er det navnlig for at rette et Par, om jeg saa maa sige, saglige Spørgsmaal til et Par af Ministrene. Som det maaske er det høje Ting bekendt, er der ved vor ærede Formands Velvilje og efter hans Initiativ sørgt for, at vi her ved Finanslovens 1ste Behandling have foreliggende det første Nummer af Tillæg B., hvori der gives Oplysning om og Svar paa de Andragender, som have været for i Folketinget forrige Aar. Jeg maa imidlertid beklage, hvad vor Formand naturligvis ikke kan gøre ved, at Svaret paa nogle af de allervigtigste Andragender endnu ikke foreligger. For saa vidt kan man altsaa ikke for deres Vedkommende komme ind paa Spørgsmaal til Ministrene. Med Hensyn